Fata Moşului şi Împăratul Verde – Laura Sorin

AVERTISMENT! Acest text conține limbaj ofensator!

Fata Moşului îşi mai puse un strat de rimel, înhăță cheile de la maşină şi ieşi, sub privirile dezaprobatoare ale tatălui ei. Era un copil făcut la bătrânețe, după ce taică-su se decisese că o soție tânără şi modernă era de preferat vechiului model comunist de nevastă, cu părul sărmăluțe, fard verde la ochi, burtă, pantofi cu toc jos şi bântuită de disperarea de a nu se mai simți la fel de atrăgătoare ca fetele ce îşi fluturau tinerețea pe stradă. Între timp, soția cea nouă se învechise, avea părul ars de permanenta decolorare până la blond, pleoapele otrăvite de ani în şir de farduri subtile, era angajată într-o luptă permanentă cu ridurile, celulita şi disperarea de a nu se mai simți la fel de atrăgătoare şi venise rândul fetei Moşului să îşi fluture tinerețea pe stradă. Ceea ce şi făcea, ignorând sfatul Moşului de a şi-o înfăşura în vreo bucată de material mai mare decât o batistă.

Câteodată, prăpastia dintre generații o amețea. Ar fi sărit peste ea dar nu i se părea că ar fi nimic interesant de partea cealaltă. Nici nu ştia pe nimeni care să o fi sărit, părinții prietenilor ei erau toți ocupați să facă bani şi să câştige o poziție cât mai importantă, iar prietenii ei erau ocupați să cheltuiască banii părinților şi să profite de poziția importantă a acestora şi aşa trebuia să fie. Ca urmare, şi de data asta, se sui în maşinuța ei trendy, se uită în oglinjoara de deasupra ca să vadă dacă nu i s-a şters rimelul şi se porni către o nouă seară la club.

Împăratul Verde trecea liniştit strada, ținând cu grijă o sacoşă biodegradabilă în care ducea nişte becuri ecologice. Cum trecea el aşa, întoarse capul şi o văzu pe fata Moşului, care, oprită la semafor, îşi refăcea machiajul, cochetă şi liniştită, arătând, în siguranța maşinii sale, ca o bomboană de ciocolată în cutiuța ei, în vitrina bine luminată a unei bombonerii de lux. Dând cu ochii de ea, Împăratul Verde se simți ca o sacoşă odioasă de plastic plină ochi cu produse de tot felul, căreia i se rupe mânerul şi i se revarsă tot conținutul pe dinafară. Adică se simți, dintr-odată, complet îndrăgostit de fata Moşului şi, în acelaşi timp, total nevrednic de ea, un sentiment absolut firesc atunci când te îndrăgosteşti pe negândite.

Fata Moşului, privindu-l la rândul ei, simți că îl aşteptase dintotdeauna, secole şi secole de aşteptare cu inima uscată de dor, într-un turn înalt, pe o stâncă bătută de valuri. Chit că ea, de fapt, avea doar 17 ani şi nu aşteptase niciodată pe cineva, fiindcă întârzia mereu, cum citise în

Cosmopolitan, Elle şi alte reviste că ar trebui să facă o fată modernă. Se dădu jos din maşină.

- Făăăăă pizdooooo! Vezi că e verde, vacă idioată! se urlă la ea printre valuri de claxoane.

La auzul acestor vorbe proaste, Împăratul Verde îşi aminti cine era şi aruncă spre mârlani o privire de forța unui tsunami. Mârlanii deciseră că e totuşi cam curent afară şi îşi băgară capetele la loc în maşini.

- Cine eşti, rază de soare, şi de ce mi te-ai întâmplat tocmai mie? o întrebă Împăratul Verde, zaharisit ca o zaharicală, fiindcă dragostea te face siropos şi, mai nasol, te face nici să nu te jenezi de asta.

Fata Moşului voia un lucru extrem de simplu: să-şi încolăcească brațele în jurul taliei lui, să îşi lipească obrazul de gâtul lui, să stea aşa vreo mie de ani şi, la terminarea mileniului, să îl sărute preț de încă vreo mie de ani. Asta pentru început. Dar, fiindcă învățase că o Cosmo girl nu trebuie să recunoască din prima că e moartă după el, o luă mai pe ocolite:

- Sunt fata Moşului, zise ea. Tocmai mi s-a stricat maşina…

- Aş fi bucuros să te ajut, zise Împăratul, îndreptându-se spre maşinuță. Ce are?

Maşina n-avea, evident, nici pe dracu. Fata Moşului căută disperată o idee. Ingenioasă, ascunse cheile în pumn.

- Păi ăăăă, nu porneşte, zise ea.

Împăratul constată şi el că maşina nu putea porni, pentru că nu avea cheile, normal.

- Nu are cheile, remarcă el evidentul.

- Vaiiii, zise fata, ce te pricepi! Nu mi-aş fi dat seama.

Împăratul Verde se simți cu două palme mai înalt. Totuşi, ceva îl nedumerea:

- Păi cum ai pornit maşina? se interesă el.

- Ăăă, păi cu cheile dar nu ştiu unde le-am pus, zise fata, temându-se că pare idioată.

Părea. Dar când eşti îndrăgostit grămadă lucrurile astea nu contează, pentru că te convingi singur că e cazul să crezi incredibilul. Împăratul se uită în maşina fetei şi zise:

- Corect, e cam greu să le găseşti aici.

Maşina era plină de reviste, ambalaje de diverse, cinci sacoşe de la micul shopping pe care îl făcuse fata Moşului în drum spre club, mă rog, strictul necesar, mă înțelegeți. Împăratul zise:

- Da, e nevoie de puțin ajutor.

În cinci minute, detectivii imperiali erau la fața locului şi căutau cheile în maşină, în timp ce, curtenitor, majestatea-sa o poftea pe fată într-un un bar, să aştepte până când acestea vor fi găsite. Operațiune ce ar fi putut dura chiar mia de ani dorită de ea, dat fiind că, după cum se ştie, cheile erau la ea în pumn. (De fapt nu mai erau în pumn, fiindcă le ascunsese în geantă, gândindu-se că va putea pretexta oricând, în mod credibil, că nu se poate aştepta nimeni ca o femeie să îşi găsească legătura de chei în propria geantă).

Se instalară la o măsuță. Fata, căreia de fapt îi plăcea berea, vru să pară o femeie matură şi sofisticată (mai ales că se temea în continuare că păruse proastă la faza cu cheile) şi comandă un cocktail care se numea Orgasm. Împăratul ceru apă plată cu lămâie, pentru că îşi simțea genunchii moi numai uitându-se la ea, fără să mai fie nevoie şi de alcool.

Aşa îi găsi Zmeul, sorbindu-se cu nesaț din ochi şi mai sorbind din când în când şi din băuturi. Când îl văzu, fata simți cum îi vine Orgasmul înapoi pe gât, pentru că Zmeul era prietenul ei. Şi tat-so îl plăcea. Zmeul purta un costum gri de tip bussines şi avea cravata strâmbă, pentru că o căuta pe fata Moşului de ceva vreme şi, în căutarea ei, trecuse prin câteva cluburi. Când constată cu ochii săi ultrajul, Zmeul îşi îndreptă cravata şi îşi trecu mâinile peste pieptănătura corporatistă pe care o arbora.

- Cine eşti tu, băi acesta, şi ce cauți cu prietena mea în bar? se interesă el pe tonul Autorității Incontestabile pe care îl folosea cu subalternii.

- Sunt Împăratul Verde şi te poftesc să mi te adresezi cu respectul pe care mi-l datorezi, se îmbățoşă majestatea.

- Ete curu! zise Zmeul. D-aia nu mai pot! Maică-mea, Ghionoaia, este preşedinta Tribunalului.

Împăratul Verde simți că o cam sfeclise. El era un susținător convins al democrației dar acum i se păru deodată că separația puterilor în stat mersese totuşi cam prea departe. Preşedinta Tribunalului, asta era nasol!

Văzându-i descumpănirea, Zmeul se pregăti de luptă…

Şi acum, ca în orice moment în care ar fi de bun simț ca acțiunea să nu fie întreruptă,

PUBLICITATE

***GENERIC** (că aşa se face şi fiindcă mi-am dat seama că am uitat să îmi descriu personajele).*

Fata Moşului: este fata viselor fiecăruia dintre voi sau fata care ați fi vrut să fiți. Are exact culoarea de păr pe care v-o doriți, ochi de nuanță misterios-năstruşnică, tenul perfect din reclamele la farduri, doar că la ea e natural. Nu e fată rea, dar n-are repere în viață, ba, mai mult, abia de curând a început să înțeleagă vag că există nişte chestii care s-ar putea numi repere şi se întreabă dacă nu cumva i-ar trebui şi ei. Face neapărat gropițe în obraji. Pistruii sunt facultativi.

Împăratul Verde: este băiatul viselor mele. Are ochii şi părul pe care vreau eu să le aibă şi cel mai frumos zâmbet din lume. Habar n-are cât de mişto e. Nu e omul costumelor dar poartă blugi şi tricouri cu atâta naturalețe că nici nu ți l-ai dori în altceva.

Zmeul: el este omul costumelor dar are şi motocicletă pentru că asta îl face să se simtă dur. E, în sufletul lui, un cowboy numai că s-a născut în timpul şi locul greşit. Este extrem de competitiv, uneori şi în materie de lucruri pe care nu şi le doreşte cu adevărat.

Moşul: este tipul de baron local, cu excepția faptului că nu s-a băgat în politică. I se pare mai simplu să o controleze din umbră.

Revenim: Zmeul se pregăti de luptă.

Adică îşi trase pantalonii, că mereu alunecau. Apoi îşi controlă coaiele. (Erau acolo, deci avea cu ce). Se dădu de trei ori peste cap şi:

- Fuckshitdamn! N-ar trebui să mai beau cola cu votcă! zise el, ridicându-se de pe masa peste care căzuse.

Apoi se adresă Împăratului Verde:

- Cum vrei să ne întrecem? În tequilla să ne înfruntăm sau la trântă să ne luăm?

- Ba în țuică, că-i mai dreaptă! zise Împăratul, care era patriot şi susținea producția autohtonă.

(Da, bine, deci a făcut o cacofonie. Bine că sunteți voi deştepți! Vă asigur că atunci când Zmeul stă să vă caftească, vorbitul corect ar fi cam

penultima dintre preocupările voastre. Ultima fiind, probabil, calcularea lui pi cu cât mai multe zecimale.)

Până v-am explicat eu asta, barmanul a adus țuicile şi a sunat, pe furiş, la paparazzi. Împăratul şi Zmeul se apucară să deşerte pe gât țuică după țuică, până când Zmeul simți că poate să scoată flăcări pe gâtlej şi chiar şi pe nări. Din păcate nu avu şansa să îl pârlească pe rival cu o rafală bine țintită, întrucât încăperea se legăna în mod ciudat. Barmanul îl dădu pe Zmeu afară şi chemă urgent pompierii.

Considerându-se câştigător la proba asta, Împăratul lansă următoarea provocare:

- Ne-am luptat pe terenul tău, acum o să ne luptăm pe al meu, zise el, poftindu-l pe Zmeu să se întreacă la plantat tuie pe spațiul verde din mijlocul bulevardului Iuliu Maniu (ei, acum v-ați lămurit cum au apărut ele peste noapte?).

Zis şi făcut: la lumina blițurilor paparazzilor, care între timp veniseră la fața locului, Zmeul şi Împăratul începură să planteze arbuşti. Adică Împăratul începu să planteze, că Zmeul începu prin a vomita pe propriii pantofi Gucci. Când ridică din nou privirea, Împăratul Verde ajunsese deja la Lujerului, lăsând în urma lui un şir drept de tuie. Zmeul scoase celularul din buzunar şi îl îndreptă către acestea. Celularul emise nişte unde atât de radioactive, încât tuiele de la Leu şi până hăt după Apaca se scorojiră instantaneu. Încântat de avantajul obținut, Zmeul înhăță sapa şi se apucă să pună şi el tuie. După o jumătate de oră, reuşise să planteze vreo trei, dintre care două strâmbe, să îşi reteze cu sapa manşeta de la cracul stâng al pantalonului, să se lovească în ochi cu coada uneltei, să piardă o lentilă de contact şi să îşi deranjeze serios pieptănătura. În schimb, cea de a treia tuie stătea nespus de dreaptă. Zmeul se bucură, până când realiză că, astupând groapa de la rădăcina tuiei, reuşise să îşi îngroape şi propriul picior, până la genunchi.

- Hihihi! râse Împăratul Verde, care între timp terminase de plantat până la Carrefour Militari şi venise să vadă ce isprăvi făcea rivalul său. Cred că ultima probă, aia cu cine bagă în pământ mai adânc pe celălalt, o putem sări, că văd că ți-ai dat autogol.

Zmeul îi aruncă o privire turbată (de, temperamentul!), instabilă (de, alcoolul!) şi bicoloră (de, lentila de contact!):

- Pugi sula! urlă el agramat (ba chiar, vă atrag atenția, anagramat) şi se năpusti asupra Împăratului. Îl săltă în aer şi îl băgă în pământ până la mijloc. Împăratul cugetă: o cam încurcase. Tocmai atunci trecu pe acolo un maidanez.

- Cățeluş, cățeluş, îl rugă Împăratul Verde, ajută-mă, că ți-oi face şi eu un bine vreodată.

- Băăăă, nu-i cinstit, e cu pile, urlă Zmeul.

Câinele, care ştia că Împăratul hrăneşte toți maidanezii din oraş, fugi la non-stop şi şuti, expert, nişte Redbull. Îl dete Împăratului, care sorbi o gură, se smulse din groapă şi, cu forțe proaspete, se năpusti asupra Zmeului şi îl băgă în pământ până la piept. Paparazii întinseră reportofoanele:

- Am pus-o, declară Zmeul.

Era rândul lui să ceară ajutor. Puse mâna pe celular şi formă un număr:

- Mamaaaaa, zise el plângăreț.

Paparazii frisonară. Se punea de nişte trafic de influență baban. Ghionoaia răspunse la telefon.

- Ce e, fiul meu? Iar ai lovit maşina?

- Nu, mami.

- Iar te-ai îmbătat şi ai devastat Bamboo? Să ştii că a doua oară nu mai plătesc pentru restaurare!

- Nu, mami.

- Iar ai rupt toate degetele statuilor din oraş, în afară de degetul mijlociu?

- Nu, mami, mă lupt cu Împăratul Verde...

- Dobitocule! Pleacă de acolo înainte să afle presa, că iar mă bagi în căcat, urlă maică-sa, isterică de-a binelea.

- Ăăăă...

- Cum? M-ai făcut de râs în fața presei? Tâmpitule! De eşti tu acela, nu-ți sunt mamă eu! Sună-l pe tac-tu! se răsti Ghionoaia şi închise telefonul.

Ăsta era un plan perfect, cu excepția faptului că Zmeul nu ştiuse niciodată cine este tac-su în mod precis şi se jena să deranjeze noaptea

atâtea persoane pe care le suspecta că ar fi avut dubioasa onoare. Formă un alt număr. Pe stradă se făcu linişte.

La celălalt capăt, Moşul răspunse.

- Tată socruleee, zise Zmeul…

În câteva minute, maşini negre cu geamuri întunecate apăreau pe stradă cu grația silențioasă a unor prădătoare ieşite la ucis. Nici lumina felinarelor nu îndrăznea să se reflecte în ele, ci se ferea îngrozită. Nicio pasăre nu avusese curajul să se gândească măcar să se găinățeze pe capote sau parbriz. Gropile se dădeau singure la o parte din calea lor.

Uşile se deschiseră la unison, într-o linişte mai sinistră decât orice scârțâit. Pantofi lustruiți atinseră simultan asfaltul, care făcu pielea găinii de frică. Lumina lunii ricoşă din ochii inexpresivi, se sfâşie pe muchiile tăioase ale maxilarelor strânse şi se prelinse pe hainele identice. Degete necruțătoare strângeau mânerele unor serviete din care putea ieşi orice.

Erau ei… AVOCAȚII!!!!!!!!

În acea clipă decisivă, când totul părea pierdut, când lumea era pe punctul de a se schimba ireversibil şi în moduri de neimaginat, fata Moşului se sătură să mai facă figurație. Cu demnitate, tânăra păşi în față şi grăi astfel:

- Aăăă, băieți…

Toți se uitară la ea.

- … deci eu vreau să vă anunț că, indiferent cine câştigă aici, eu sunt hotărâtă să rămân cu Împăratul Verde pentru că pe el îl iubesc, ciripi cu nevinovăție copila.

Maidanezul hăuli de bucurie, Zmeul urlă de supărare, Împăratul Verde se topi de-a binelea, iar avocaților le căzură fălcile pe piepturi şi servietele pe pantofi. Paparazii schimbară cardurile din aparate şi se apucară să facă noi poze. Profitând de derută, fata Moşului şi Împăratul se luară de mână şi o tuliră. Zmeul nu se dădu bătut. Se smulse din pământ. Se dădu de trei ori peste cap şi ateriză în fund. De data asta îi ieşise: avea pe el costumul de motociclist. Fluieră şi motocicleta lui pe control vocal se ivi de după colț. Zmeul sări pe ea şi țâşni în urmărirea fugarilor. Paparazzii după el. Avocații intrară în şedință ca să decidă cât să încaseze pentru că se dăduseră degeaba jos din paturi.

- Ne urmăreşte! Ce facem? zise fata.

Opriră un taxi.Taximetristul puse aparatul pe tariful special pentru urmăriri sau dezurmăriri şi maşina o porni. Zmeul şi paparazii – pe urmele ei.

- Ia vezi că mă arde ceva în spate? Se apropie? o întrebă Împăratul Verde pe fata Moşului.

- Nu, zise taximetristul. Mă scuzați! Am dat aerul condiționat prea tare.

Chiar şi aşa, Zmeul câştiga teren. Împăratul decise să facă totuşi ceva. Provocă un cutremur. Cum însă nu-l lăsa inima să facă unul mare, pentru că îi era milă de oamenii care ar fi putut s-o pățească, Zmeul nu fu deloc impresionat. De fapt, nici nu realiză ce se întâmplă.

- Ori se strică motocicleta, ori sunt eu mai beat decât credeam, că prea se leagănă toate, îşi zise el, şi îi dădu înainte.

Împăratul provocă atunci o ploaie cu spume. Cum canalizarea oraşului fusese reparată ultima oară cam pe vremea ciobanului Bucur, ploaia duse la o ditamai inundație, mai ceva ca la Veneția. Zmeul scoase un ordin de restricționare semnat de maică-sa, Ghionoaia, preşedinta Tribunalului, şi apele dădură înapoi intimidate.

Taximetristul se simțea rănit în orgoliu. Adică el făcea taximetrie de 25 de ani şi îl ajungea pe el un puțoi de bani-gata, pe motocicleta lui de fițe?! Apăsă pe accelerație şi taxiul scoase pe țeava de eşapament un val gros de fum negru, de nu se mai vedea nimic la un kilometru în urmă. Zmeul îşi umflă nările şi zise:

- Ce dracu! Am prizat eu cocaină! şi trase toată ceața pe nări.

Fata Moşului realiză că trebuia luptat cu armament de calibru mare. Băgă mâna în geantă, scoase o oglinjoară şi o aruncă în urmă. Zmeul o prinse.

- La dracu! Mi s-a stricat freza! urlă el. Trase pe dreapta, scoase tubul cu gel din buzunar şi se apucă repejor să îşi aranjeze părul.

Fugarii căpătară avans dar Zmeul, pe motocicleta sa, îl recuperă rapid. Atunci, fata Moşului scoase sticluța de parfum şi o aruncă peste umăr. Mă rog, ea țintise capul Zmeului, dar nu nimeri. Sticluța se sparse şi parfumul se revărsă, topind asfaltul şi făcând o ditamai groapa în care căzură două automobile, un tramvai, o pasăre răpusă de mirosul puternic, un pieton ce

traversa aiurea şi Zmeul cu motocicleta. Paparazii se opriră pe margine să tragă câteva poze.

- Nenorociții dracului de muncitori! Iar au furat jumătate din materiale şi nu mai e bun asfaltul ăla de nimic, se enervă Împăratul Verde. O să pun să li se taie din salariu!

- Iartă-i, zise fata Moşului, pe care dragostea o făcuse îngăduitoare.

- Fire-ați ale dracu de femei cu gențile voastre pline de prostii! înjura Zmeul, trăgându-şi mototcicleta afară din groapă.

Zmeul începu să se apropie periculos de mult.

- Să ştiți că io nu mai am benzină decât pentru vreo jumătate de oră, îi anunță taximetristul.

Fata Moşului băgă din nou mâna în geantă, scoase rujul şi îl aruncă în urmă. Şi unde căzu rujul apăru, să mă ierte cititorii, o pădure de puli, care mai de care mai groasă şi mai mare.Văzând acestea, Zmeul se complexă teribil. Hai, să fi existat una-două mai mari decât a lui, asta ar fi înțeles, dar ATÂTEA?! Adică era posibil ca el să nu fie atât de Zmeu pe cât se credea?!

Umilit, îşi întoarse motocicleta din loc şi plecă acasă plângând.

- Uf! Am scăpat! zise Împăratul Verde, plătind taximetristului şi întorcându-se către fata Moşului pentru sărutul de happy-end. În clipa aceea, cei doi îndrăgostiți zăriră cum primii paparazzi îşi croiau drum afară din pădure, cu aparatele foto pregătite.

- Oh, băga-mi-aş! exclamă Împăratul şi, prinzând-o pe fata Moşului de mână, o luară la fugă cu paparazii după ei.

Ei, dragii mei, şi aşa se termină povestea. Zmeul face psihoterapie, nevasta Moşului face împachetări cu alge anticelulitice, Moşul face bani pe care îi cheltuieşte pe yahturi, vile şi şpăgi date cui trebuie, iar Împăratul Verde şi fata Moşului mai fug şi azi de paparazzi, dacă n-or fi obosit.

Laura Sorin

23 Comments »

- ***sefeu*** *said:*

  ahahahahhaaaa

  ca sa fiu in spiritul povestii, zic doar atat: BETON!
  # 16 April 2010 at 1:16 pm

- ***voicunike*** *said:*

@sefeu-este ca e al dracu' de misto! Povestirea dar si autorul!

17 April 2010 at 2:35 pm

- ***danut*** *said:*

Domnilor, rog seriozitate, nu speriati autoarea, ca stiti cat e de sfioasa…

Dar ce ziceti, ar putea pune bazele unui curent nou?

17 April 2010 at 9:28 pm

- ***Stefana*** *said:*

Da, chiar mi-a placut.

18 April 2010 at 8:27 am

- ***voicunike*** *said:*

@danut-da si da! numa' sa se tina de treaba!

18 April 2010 at 11:12 am

- ***bebe*** *said:*

Cita dreptate am avut eu cu gentile! Daca au doborit pina si un zmeu!

18 April 2010 at 7:16 pm

- ***Laura Sorin*** *said:*

Mulțumesc (cu sfiiciune – hihi!), doamnelor şi domnilor. Dacă v-a plăcut, atunci promit să mai fac!

19 April 2010 at 12:23 pm

- ***kvala (author)*** *said:*

Felicitarile, masa si dansul, astazi la ProspectArt

19 April 2010 at 12:47 pm

- ***danut*** *said:*

Fireste, la textele literare nu ne-ar strica si critici mai indraznete (indrazniti, bai criticilor!) De pilda, ceva in genul celor pe care le adora capricoarna (vezi postul ei despre Angela Marinescu): "Paradigmele incongruentelor semantice prin care Laura Sorin exteriorizează interioarele exteriorului fiecaruia dintre noi, justifica plenar transcendenta gestica a aruncarii rujului peste umărul autoarei, pentru a obtine o padure de… metafore de cea mai buna calitate". Si, vorba romanului, asha mai departe…

19 April 2010 at 1:45 pm

- ***Stefana*** *said:*

Mai ca-mi vine sa raspund cu o capra moderna cu trei iezi…
19 April 2010 at 4:05 pm

- ***sefeu*** *said:*

Pai de'… acu se simte toata lumea inspirata

Eu v-as provoca pe toti la cate un fragment de-o palma cu un subiect stabilit, ca apoi aceste bucatele de inspiratie maxima sa fie lipite intre ele dand nastere unei povesti cum nu s-a mai auzit vreodata.

Macar de amorul artei…
19 April 2010 at 4:37 pm

- ***Stefana*** *said:*

De ce nu?
19 April 2010 at 9:27 pm

- ***Laura Sorin*** *said:*

Eu nu prea cred în eficienţa acestui gen de lucru colectiv, n-am pomenit încă un caz în care să fi ieşit ceva funcţional din asta. Nici n-are cum, atâta timp cât, în loc să faci un plan ca să ştii încotro te îndrepţi, laşi povestea să rătăcească încotro are ea chef. Efectiv nu are cum să meargă: nu există nici coerenţă stilistică, nici de conţinut, iar fără astea nu există povestire.
20 April 2010 at 1:30 pm

- ***sefeu*** *said:*

N-a zis nimeni ca trebuie sa iasa ceva serios… Este un exercitiu excelent sa stii sa scrii atunci cand iti sunt date niste conditii, cand exista o situatie deja construita…

In plus, sa nu subestimam calitatile scriitoricesti ale sefistilor nostrii… Cu putina vointa se poate realiza orice.

Oricum, era doar o glumita, o idee…
20 April 2010 at 2:08 pm

- ***kvala*** *said:*

Ca exercitiu, da, prinde bine. Unde mai pui ca poate rezulta ceva amuzant. Altfel, Laura are dreptate. Asadar, ce va impiedica, fetelor
21 April 2010 at 12:32 am

- ***Stefana*** *said:*

O propunere de tema?

21 April 2010 at 1:14 pm

- ***danut*** *said:*

Propunere de tema:
Liderii spirituali ai mai multor civilizatii galactice, incearca, intr-un elan de ecumenism, sa scrie impreuna o carte sfanta a unei religii universale… Ce iese de aici. (il rog pe acela care va deveni celebru si se va putred-imbogati de pe urma acestei scrieri, sa ma mentioneze cu litere minuscule ca fiind autorul ideii…)

21 April 2010 at 5:18 pm

- ***sefeu*** *said:*

E chiar draguta ideea. Preferabil ar fi un articol nou unde am putea scrie in voie si sub un titlu… ca aci e locul Laurei… Mno.

21 April 2010 at 5:27 pm

- ***danut*** *said:*

@sefeu:
Promit sa facem ceva in acest sens, iute.

21 April 2010 at 5:46 pm

- ***capricornk13*** *said:*

incredibil! astazi am primit textul lui DJ de mai sus pe mail de la un amic de la Vodafone!!!
DJ, ai spart corporatiile…
ador tema propusa de Danut… ce pacat ca nu stiu sa scriu!
bafta you lucky ones…

22 April 2010 at 2:04 pm

- ***Laura Sorin*** *said:*

Ei, nu ştiu dacă asta e neapărat o veste bună, pentru că se creează cumva o aşteptare din partea mea să produc texte comice, iar eu nu am intenția să scriu aşa ceva decât ocazional.

22 April 2010 at 3:39 pm

- ***Laura Sorin*** *said:*

(erată) o aşteptare din partea altora, în ceea ce mă priveşte,

22 April 2010 at 3:47 pm

- ***Din tolba cu ficțiuni a lui april « SCIFIENTLAND*** *said:*

[…] cu vădit entuziasm de cititori. Semnată de Laura Sorin și publicată la data de 16 aprilie, „Fata Moşului şi Împăratul Verde” pune

în scenă o bucată brută de cotidian, camuflată voit neglijent în tiparul unui basm urban [...]

1 May 2010 at 2:55 pm

Leave your response!

Add your comment below, or trackback from your own site. You can also subscribe to these comments via RSS.

Be nice. Keep it clean. Stay on topic. No spam.

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website (optional)

You can use these tags: <a href="" title=""> <abbr title=""> <acronym title=""> <b> <blockquote cite=""> <cite> <code> <del datetime=""> <em> <i> <q cite=""> <strike> <strong>

This is a Gravatar-enabled weblog. To get your own globally-recognized-avatar, please register at Gravatar.

Submit Comment 2002

CAPTCHA Code

Articole SRSFF (RSS)

Comentarii (RSS)

sondaj

Cum considerați gestul SRSFF de a oferi gratuit, la lansare, volumul "Alte țărmuri"?

- Un gest de generozitate pentru sefeul românesc (78%, 112 Votes)
- Un gest frumos, dar inutil într-o lume mercantilă (13%, 18 Votes)
- O excentricitate marca SRSFF (6%, 8 Votes)
- Un gest de prost gust, sper sa nu se mai repete (3%, 5 Votes)

Total Voters: **143**

Vote

Loading ...

- Polls Archive

arhiva

rubrici

- Autor X (1)
- Contra-editorial (3)
- Cronici (36)
- Editorial (44)
- Eveniment (16)
- Fandom (60)
- Mapamond (27)
- Profil (9)
- ProspectArt (12)
- Proză (44)
- Surfer (42)

calendar

June 2010

M	T	W	T	F	S	S
« May						
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

SRSFF recomandă: de ascultat

-

Exploratorii lumii de mâine - realizator: Ştefan Ghidoveanu - În a doua şi a patra sâmbătă din fiecare lună, de la ora 13:15

SRSFF recomandă: de citit

-

În fiecare vineri - Rubrica de science-fiction şi fantasy

SRSFF recomandă: reviste online şi site-uri

-
-
-
-
-
-
-
-
-

edituri & librării recomandate de SRSFF

-
-
-
-
-

bloguri recomandate

- Bebe şi Voicu
- Biblioteca Babel
- Blog de cărţi
- Blogul editurii Nemira
- Blogul lui Feri
- Capricornk13
- Colierul de perle al bunicii
- Cu musca la arat
- Culturalsflearnings
- Cum vă place
- Horia Gârbea
- Horia Nicola Ursu
- SciFiBlog

- Ştefana Czeller
- Stil, substantiv
- Ţesătorul

etichete

Ştefana Czeller Ştefan Ghidoveanu Alexandru Ungureanu Alex Popescu Ana Antonescu Angelo Mitchievici Antuza Genescu Balin Feri Cătălin Sturza Cornel Secu Costel Baboş Cristian M. Teodorescu Cristian Tamaş Cristian Tudor Popescu Daniel Dociu Danuţ Ungureanu Dario Pecarov Diana Alzner Doina Hanu Dragoş C. Butuzea Dragoş Jieanu Dumitru Cl. Stătescu Gheorghe Rogoz Gregory Benford Helion Horia Gârbea Ion Hobana Laura Sorin Lino Aldani Liviu Radu Luciana Grosu Mihai Dan Pavelescu Mihai Iovănel Mircea Opriţă Mugur Cornilă Paul Cernat ProspectArt Proză Rudi Kvala science-fiction Sebastian A. Corn Silviu Genescu Sorin Camner tehnici literare Victor Martin

You need to log in to vote

The blog owner requires users to be logged in to be able to vote for this post.

Alternatively, if you do not have an account yet you can create one here.

Powered by Vote It Up

cele mai recente articole

- Stil, substantiv (9. Tratează-te de adjectivită!)
- ProspectArt – vineri 25 iunie
- Dragoş Jieanu la SRSFF
- Bo – Gheorghe Rogoz
- Autodafé la ProspectArt

Cele mai comentate articole

- Aşteptările cititorului (amator) de science-fiction
- Anglomania salvează România
- Omohom - Cristian Tudor Popescu
- Cormac McCarthy-Drumul
- Bicicleta, maşina de speriat scriitori

comentarii recente

- Aspoiu on Seniorii imaginației
- Dorian on Seniorii imaginației
- Victor MARTIN on Nautilus – iunie
- Flavian Petraru on Brandon Sanderson – Elantris
- Kvala on ΠανΓαια

